

ТАКА НЕЗВИЧАЙНА ПАННОЧКА

«Панночка» за Н.Садур.

Римма Зюбіна
у фільмі «Про
шалене
кохання,
снайпера і
космонавта».
Режисер
Д.Томаш-
польський.

«Убивець»
за
Ф.Достоевським.

З першої зустрічі — й на сцені, і в житті — Римма Зюбіна полонить ширістю й відкритістю. Тендітна, струнка, з великими, на півобличчя синіми очима — викінчений портрет принцеси з дитячих казок. Але принцес сьогодні, крім дитячих книжок, ніде не зустрінеш, тож театральній актрисі доводиться превтілюватися у безліч інших іпостасей — і ті персонажі не завжди є втіленням доброти і приязні. Скажімо, Регіна з «Привидів» Г.Ібсена в Київському театрі «Браво». Служниця, сповнена життєвої сили і амбітних планів на майбутнє. Але разом з тим вона раціональна і потайна молода особа, яка покохала сина своєї господині, але відразу ж відреклась від нього, дізнавшись про його невиліковну хворобу. Роль ця означена стрімким, бурхливим малюнком, який, як сьогодні часто зустрічається на сцені, доповнюється пластично-хореографічними пасажами. У Римми Зюбіної пластика природна і легка, саме тому ці пасажі невимушено вплітаються в драматургічну тканину.

Римма Зюбіна родом з Ужгорода — саме там і розпочався її шлях на сцену. Першим кроком на цьому шляху було культосвітнє училище (режисерське відділення), 1990 року глядачі побачили її на сцені Закарпатського обласного музично-драматичного театру. Роком раніше вона стала студенткою Київського інституту культури, але оскільки театр поглинув її повністю, вищу освіту вона здобувала на заочному відділенні. Недовго затрималась і в рідному Ужгороді, тому що вже з 1991 року вона починає свою акторську кар'єру в Києві. На той час Київ став театральною Меккою, — тут бурхливо виявляв себе альтернативний театр, ширився студійний рух, одне слово, творче життя вирувало й симпатичній, енергійній актрисі не становило особливих труднощів потрапити на сцену одного з них, а саме — Камерного. Та вже наступного року Римму запрошують до ТЮГу, де вона із азартом грає Мишенятко Міккі, та інших симпатичних персонажів на радість малечі.

Саме тоді її помітив кіно-режисер Дмитро Томашпольський і запросив зніматися у фільмі «Про шалене кохання...», де актриса з успіхом зіграла безіменну героїню. Але основне — театр. В Театрі юного глядача, Римма Зюбіна здобула перше визнання — її роль Бетсі у виставі «Чарівні черевички» за Т.Мамліним (режисер О.Балабан) була визнана кращою на міжнародному фестивалі ТЮГів у Сумах.

Окрилений перемогами режисер цієї вистави вводить актрису на головну роль у виставі «Брехня» за В.Винниченком у Київському театрі драми і комедії й водночас створює ще один театр-студію, якому дає досить об'ємну назву «Український музично-драматичний театр-студія класичної п'єси».

І от, незважаючи на те, що театр був зовсім маленький, не мав власного приміщення (притулок давали його співзасновники), актриса створила тут одну з найпроникливіших у цьому театрі ролей (прем'єрні покази відбувалися на Малій сцені ТЮГу — це приміщення наче спеціально створене для скромних вистав «бідного» театру). Режисер називав свої вистави на двох акторів лабораторними роботами, і, хоча особливого експериментаторства не було (хіба що вільне поводження з текстами класиків), але виставу «За кулісами холодно» за п'єсою М.де Гільдерода «Ісход актора» переглянула досить підготовлена публіка, в тому числі й авторитетне журі огляду-конкурсу Київських театрів-студій. Тоді, 1994 року, воно й присудило Риммі Зюбіній приз «За кращу жіночу роль».

У цій виставі йдеться про досить тонкі і невловимі речі — творче натхнення, взаємини актора і режисера. Актриса змогла, очевидно, не в останню чергу виходячи із власного досвіду, влити у цю роль молодую енергію, гіркоту і радощі своєї професії.

Відтоді минуло менше чотирьох років, але за цей короткий час актриса встигла зіграти дуже багато. Її помітили. Помітили професійність, легкість перевтілення, пластичність, ширість. Вона не мала чітко визначеної школи і, мабуть, саме це також приваблювало багатьох режисерів. Актриса була незалежна, вона не бажала та й не вміла прив'язуватись до одного театру, а тим більше, в тому випадку, коли рамки, зокрема, репертуарні, виставлені керівниками театру, виявлялися затисними. Тож її прізвище зарясніло на афішах відразу кількох театрів — «Золоті ворота» («Убивець» за Ф.Достоевським), «Браво» («Ні з тобою, ні без тебе» за М.Дюрас, «Трохи кохання в цьому шаленому світі» за Ф.Саган, «Панночка» за Н.Садур за мотивами «Вія» М.Гоголя)...

Варто вирізнити її Панночку з-поміж інших ролей. У жорстокому поєдинку з Хомою Брутом перемагає Панночка. У неї фактично немає слів, їх актриса компенсує пластикою і робить це самовіддано: вона злітає під стелю в труні, розкачуючись, немов у гойдалці; гасає по сплетеній з галуззя сцені (стилізаторські фантазії художника вистави). Щоб зіграти цю роль, потрібно витратити багато не лише фізичної, а й психічної енергії і, як віддана професії

людина, Римма Зюбіна робить це з повною віддачею. «Панночка» йде вже кілька років, і глядачі кожного разу, заворожені відьомськими «штучками» і грізною енергією, завмирають, спостерігаючи майже за цирковими номерами цього видовища.

Згадано далеко не всі її ролі, а тим часом актриса продовжує активно працювати — тепер уже не лише на сцені театру «Браво», де сьогодні найбільше її ролей в репертуарі, а й на сцені Молодого театру. Станіслав Мойсеев, художній керівник театру, у своїй виставі «Дон Жуан» за Мольєром доручив актрисі невелику роль Фантома. Звичайно, глядачі лише з програмки можуть ідентифікувати актрису, адже маска закриває обличчя. Проте вже у виставі «Життя простих» за п'єсою молодого нашого драматурга Наталі Ворожбит вона грає Любу на рівні з найдосвідченішими акторами цього театру. Люба, що назвала себе донькою гіркого п'яниці, прив'язується до нього, немов до справжнього батька, і своєю турботою та любов'ю допомагає випрямитись вже пропавшій людині. Побутовізм легко дається актрисі, якій доводилося грати різностильовий репертуар: від умовного до психологічного.

Набуто чималий творчий досвід, і сьогодні можна говорити вже не про початок, а про впевнені кроки в доланні акторських вершин. Треба сподіватися, що Молодий театр стане тим театром, в якому ці вершини Римма Зюбіна здолає.

Олена Райська.

**Олег
Примогенов,
Римма Зюбіна
у фільмі
«Про шалене
кохання...».**

**«Трохи кохання
в цьому
шаленому світі»
за Ф.Саган.
Режисер
В.Петров.
Театр «Браво».**